

AVIZ
**referitor la proiectul de Lege pentru ratificarea Convenției
consulare între România și Georgia, semnată la
Tbilisi la 1 iulie 1998**

Analizând proiectul de Lege pentru ratificarea Convenției consulare între România și Georgia, semnată la Tbilisi la 1 iulie 1998, transmis de Secretariatul General al Guvernului, cu adresa nr.137 din 02.09.1998,

CONSILIUL LEGISLATIV

În temeiul art.2 alin.1 lit.a din Legea nr.73/1993 și art.48(2) din Regulamentul de organizare și funcționare a Consiliului Legislativ,

Avizează favorabil proiectul de lege, cu următoarele observații și propuneri în ceea ce privește textul Convenției:

1. Textul convenit supus ratificării reia, *ad litteram*, textul Convenției de codificare de la Viena cu privire la relațiile consulare (1963) la care România este parte și are în vedere, de asemenea, practica de până acum a țării noastre.

Cu toate acestea, în cuprinsul Convenției apar unele inadvertențe:

Astfel, în preambul a fost inclusă fraza "hotărâte să reglementeze și să promoveze relațiile lor consulare cu respectarea angajamentelor internaționale asumate". Această prevedere ridică probleme, întrucât nu este destul de clar ce s-a urmărit prin înscrierea ei în Convenție. Dacă s-a avut în vedere să nu se aducă modificări angajamentelor deja existente între cele două state, acest

lucru trebuia evidențiat într-o formulare corespunzătoare; dacă s-a vrut să se spună că, ori de câte ori una dintre părți ar avea față de oricine, un angajament contrar uneia din prevederile Convenției, va prevala acel angajament, înseamnă că, teoretic, prevederile Convenției vor fi înlăturate din cauza respectivului angajament, situație ce nu este acceptabilă, deoarece soarta Convenției ar depinde de elemente necunoscute și aplicare ei ar fi pusă în discuție.

Apreciem că dispoziția sus-menționată ar fi trebuit redactată mai concis pentru evidențierea exactă a situației avută în vedere de către părți, știut fiind rolul deosebit pe care îl are preambulul în interpretarea oricărui tratat.

2. Definițiile date la art.1 unor termeni ridică, de asemenea, unele probleme. Astfel, la **lit.l și m**, se arată că prin "navă", respectiv "aeronavă", se înțelege "orice mijloc civil de navigație", respectiv "orice aparat civil de zbor", însă textul adaugă și mențiunea "cu excepția navelor militare". Or, noțiunea de "mijloc civil de navigație" este clar că nu include și noțiunea de "navă militară", astfel că menționarea în text a acestei excepții este tautologică, putând produce confuzii.

3. Folosirea expresiei "în general" în cuprinsul art.7(2) nu este adecvată, deoarece **notificarea nu se face în general**. Apreciem că părțile au avut în vedere faptul că "**De regulă ...**" notificarea se face în prealabil.

4. În art.8 se prevede că statul de reședință va lua măsurile necesare pentru ca oficiul consular să-și îndeplinească funcțiile; în realitate, nu este vorba de posibilitatea statului de reședință de a cere oficiului consular să-și îndeplinească funcțiile, ci de obligația lui de a permite, oficiului consular să-și îndeplinească funcțiile, deoarece nu el obligă oficiul consular să desfășoare activitatea, ci statul trimitător este cel care îi poate cere acest lucru.

5. Așa cum este stabilit în art.12(2), apreciem că raportul dintre prezenta Convenție și Convenția de la Viena din 1963 nu este cel corect, deoarece Convenției bilaterale i s-a dat un caracter subsidiar în raport cu Convenția din 1963. Menționăm că printr-o Convenție consulară bilaterală, pot fi convenite și soluții care diferă de cele dintr-o convenție multilaterală la care statele respective sunt părți (în caz de conflict între două convenții încheiate între aceleași părți, se aplică regula **lex specialis derogat legi generali**). Credem că firesc era să se

spună că prevederile din Convenția din 1963 se vor aplica în măsura în care prin prezenta Convenție nu s-a stabilit altfel.

6. Apreciem că imunitatea de jurisdicție care s-a prevăzut pentru șeful oficiului consular la art.49(1) este excesivă, întrecând chiar și statutul pe care îl are agentul diplomatic. În vreme ce șeful oficiului consular are imunitate de jurisdicție penală, civilă și administrativă ca și agentul diplomatic, excepțiile de la imunitatea de jurisdicție civilă a șefului oficiului consular sunt mult mai restrânse decât cele ale agentului diplomatic și prin aceasta i se conferă un statut mai complet. Menționăm că, potrivit art.31 din Convenția privind relațiile diplomatice din 1961, agentul diplomatic nu se bucură de imunitatea de jurisdicție civilă în cazul în care este vorba de o acțiune reală privind un imobil, o acțiune privind o succesiune și o acțiune privind o activitate profesională sau comercială, în schimb, șeful oficiului consular are imunitate de jurisdicție civilă, cu excepția unui contract sau în caz de accident, astfel că, el se bucură de imunitate și în cazurile în care agentului diplomatic i se refuză acest lucru.

Semnalăm faptul că de un asemenea statut nu beneficiază nici un șef de stat.

Față de cele învederate mai sus, considerăm că este vorba de o inadvertență rezultată din necorelarea textelor Convenției din 1961 cu cele din Convenția bilaterală prin care s-a urmărit acordarea unui statut diplomatic șefului oficiului consular, care credem că ar trebui înlăturată, printr-o eventuală negociere prealabilă ratificării.

PRESEDINTE
Valer DORNEANU
Valer DORNEANU

București
Nr. 115

9 sept. 98